

UP TEMPO

IN NEW YORK

Overzee met Loet van der Lee

Trompettist Loet van der Lee toog naar Amerika om tien weken lang met zoveel mogelijk sterren te spelen. Voor Jazz Nu hield hij een dagboek bij. 'Wynton houdt erg van schaken en van vrouwen', vertrouwt Jenefive me met een knipoog toe.

Door Loet van der Lee

Woensdag

Ná de landing op het John F. Kennedy-vliegveld te New York neem ik de wereldberoemde A-train richting de binnenstad. Ik verblijf de komende vijf weken bij de Nederlandse jazzbassist Joris Teepe in Brooklyn. Dierzelfde avond speel ik mee met een jazzworkshop in de kelder van Joris. Lekker om direct te kunnen spelen. New York en omgeving staan bol van de jazz. Een blik in het tijdschrift *The Village Voice of in The Hot House Nightlife* Guide bewijst het: er zijn hier elke avond tientallen concerten en de namen van de muzikanten zijn indrukwekkend. Zelfs de local diner hier in Brooklyn heeft drie keer per week live jazz en heet *Drizzy*. (Zouden ze dat in Rotterdam al weten?)

Donderdagochtend loop ik, allereerst, gewapend met een fotocamera, de Brooklyn Bridge over en vergaap me gedurende enkele uren aan de getite van Manhattan.

Daarna aan de slag. Met Brian Lynch heb ik via het internet al een lesafspraak gemaakt, maar de rest van de dagindeling is nog onduidelijk. Ik bel Joe Magrarrall, Jim Rotondi, Wynton Marsalis, Tim Hagens en Claudio Roditi. Voor Marsalis moet ik een boodschap achterlaten bij zijn management, met Jim Rotondi spreek ik de volgende week af en bij de rest spreek ik berichten in.

Dierzelfde avond naar de beroemde jazzclub Blue Note. Daar speelt Chick Corea & Origin. Het is zaak om op tijd te zijn want voor een plek aan de bar moet ik

dertig dollar betalen (veertrig voor tafel) en minimaal één drankje nuttigen à zes dollar of meer, al met al toch zo'n tachtig Nederlandse guldens, en dan wil je ook geen noot missen.

De eerste set begint om negen uur en de zaal zit propvol met heftig consumerende toeristen. De jazzclub heeft op de tweede verdieping bij de toiletten een complete souvenir- en cd-shop ingericht, zodat je tijdens de sanitaire stops ook nog de knip kan trekken om jezelf te laven aan jazz en aanverwante artikelen.

Het concert is - zoals te verwachten - erg goed. Chick Corea heeft een fantastische band en speelt zelf als een jongs-hond met niet allatende energie. Om kwart voor elf sta ik weer buiten en neem ik de F-train naar Brooklyn om daar de restanten van mijn jetlag weg te slapen.

Zondag

Ik heb 's middags een afspraak met Brian Lynch en ben vroeg op gestaan om wat te spelen. Lynch, bekend van de bands van Art Blakey, Phil Woods en Eddie Palmieri, is een van de meest gevraagde trompettisten van New York en studeert ook nog compositie en arrangementen aan de New York University. Midden in China Town, Manhattan, boven een (natuurlijk) Chinees restaurant deelt hij een klein appartement met de pianist David Hasselstein. Brian blijkt een relaxte man met een enorme monnet-trompet. De machine

waarop hij speelt is (net als die van Wynton Marsalis) custom made en superzwaar. Als ik er op speel blijkt het instrument opmerkelijk goed te zijn uitgebalanceerd en ook het geluid is erg goed. Lynch zit voortdurend op de praatstoel en speelt heel veel voor. Gelukkig heb ik een recorder bij me om de sessie op te nemen. Ik maak na afloop meteen een nieuwe afspraak voor de komende week. Met genoeg studiemateriaal voor zes maanden sta ik twee uur later weer buiten.

Een hapje en nog even de stad in met de metro. Als je niet zo bekend bent met het systeem van de New York Subway dan kan er veel mis gaan. Ik zie deze avond veel ondergrondse stations en mis helaas het concert van het trio van zangeres Shilela Brown in het café Jutes.

Maandag

De maandag in New York is een drukke jazzdag. Er zijn veel jamsessies en enorm veel concerten. Ik heb om drie uur een afspraak met de trompettist Jim Rotondi, hij speelt onder meer met het Toshiko Akiyoshi Jazz Orchestra en is een van de

meest begaafde trompetsolisten in New York. Grenzend aan het theaterdistrict staat het appartementencomplex waar ik moet zijn. Typisch Amerikaanse situatie: een flat met met concierge die mij, ondanks mijn afspraak, eigenlijk niet door wil laten. Jim woont op de dertiende verdieping en heeft een waanzinnig uitzicht

over de stad. Zijn huis ligt vol met trompetten, computers en keyboards. Met een indrukwekkend gemak weet hij zijn vinger op de zwakke plekken in mijn spele te leggen. Na ongeveer vijf kwartier vraagt hij of ik zin heb om wat te spelen met een meespeel-ed. Dat lijkt me leuk en hij doet een cd-je in de machine: Burning met Cherokee in up tempo door alle twaalf toonsoorten heen. Om vijf uur sta ik beneden weer te modderen met de concierge. Die keer wil hij niet ufliegen hoe ik het gebouw weer uit-kom. Amerikanen zijn erg behulpzaam, behalve als je ze nodig hebt. Beladen met nieuwe studie-informatie wandel ik naar het sensationele Times Square. Een paar metrostopjes verder is de jazzclub Village Vanguard, waar die avond het Village Vanguard Jazz Orchestra speelt. Ondanks het feit dat dit orkest gevuld is met grote namen als Earl Garner, Scott Wendholt, John Riley, Ralph Lalama en

Vandaag spelen Brian Lynch And His Latin Jazz All Stars in de Phoenix Room op Amsterdam Avenue. Ik speel zelf al jaren salsa en latinjazz en wil dit voor geen goud missen. Na een hele dag studeren ga ik ermaartoe. De band klinkt strak, de grooves zijn

anderen, kan ik me niet aan de indruk ontrekken dat deze mensen eigenlijk veel liever thuis naar de televisie willen kijken. Tijdens de pianosofo van Jim McNeely ziten de bandleden in hun stoel te kijken als een streltje dode piloten. Afgezien van de indviduele kwaliteiten van bijvoorbeeld Scott Wendholt is de band teleurstellend en ik ga na een gesprek met Scott, die mij wel een les wil geven, weer snel naar buiten. Een paar straten verder zit de jazzclub Smalls. Aan de deur staat een zwerper met een viool in zijn handen. Ik loop langs hem heen en hoop dat hij me niet lastig valt. Dat doet hij wel en het blijkt de eigenaar van de club te zijn. Als hij mijn gig-bag ziet vraagt hij of ik kom jammen. Smalls heeft geen drankvergunning en dus geen bar - je kan er zelf wat fris pakken of je zelf meegebrachte (alcoholische) drank nuttigen. Er is een ongekende aandacht voor de muziek. De jamsessie blijkt pas later te beginnen. Eerst maar luisteren naar de laatste twee sets van de Jason Lindner Big Band. Alles wat in de Village Vanguard

op en zit om twaalf uur in het bovenzaalje van het Franse restaurant naar een hele collectie oudere mannen en vrouwen te kijken die met een niet afdanend enthousiasme jazz spelen of ernaar luisteren. Mr. Roditi is inderdaad als speciale gast aanwezig en speelt zijn prachtige chorussen. Ik stel me voor en speel een halfuurtje mee. Uiteraard vraag ik Mr. Roditi om mij wat lessen te geven, en hij verzoekt mij hem over enkele dagen te bellen. Na afloop wordt mij een optreden aangeboden als 'speciale gast' over een aantal maanden. Helas gaat dat niet want ik zal dan alweer in Amsterdam zijn. Maar het is toch leuk om na een weekje New York je eerste gig binnen te stепен.

Die avond speel ik in het Carnegie Hall Café And Books. Joris Teepe speelt er met een eigen trio. De band is goed en ik speel de derde set mee in ruil voor wat concertsumpties. Als je uitgaat van vijftien gulden

Ik zit de voor-middag te werken in de Brooklyn-bibliotheek en studeer wat trompet. Om vier uur in moet ik in China Town zijn voor de tweede les met Brian Lynch. Ook deze keer is het bijzonder leerzaam en we maken nog twee afspraakjes. Lynch geeft me het telefoonnummer van Randy Brecker, die ik heb en wiens voice-mail ik inspreek.

Toshiiko Akiyoshi Jazz Orchestra Featuring Lew Tabackin zijn wekelijkse gig speelt. Wat een blazerssectie heeft deze band! Met name de trombones zijn van grote klasse. De solo's van Lew Tabackin en Jim Rotondi zijn smaakvol en rondout virtuoos.

Dat geldt trouwens voor alle solisten in dit orkest. Het succes van het concert wordt mede gedragen door Birdland zelf. Het is een club met stijl, traditie en een goede akoestiek. Later op de avond heb ik afgesproken met de Amsterdamse bassist Dominick Mack (die hier tijdelijk verblijft) om naar het jazzcafé Smokey te gaan. Daar is elke maandagavond een sessie. Die club is erg gezellig en zit tot aan de nok toe vol met muzikanten. De jamsessies in New York hebben een minder vrijblijvend karakter dan die in Amsterdam. Je moet je eerst inschrijven en dan wordt je opgeroepen. Uiteraard speel ik die avond en ontmoet een aantal collega's. Mede omdat het niveau van de sessie erg hoog is geeft het een enorme kick om er te spelen en te luisteren. Na twee weken NY in vogelvlucht kan ik zeggen dat de stand van zaken hier sowieso hoger ligt dan elders. Er is klaarblijkelijk maar één manier om hier als muzikant het hoofd boven water te houden: goed en veel studeren. Geen wonder dat er zoveel goede muzikanten uit deze stad zijn voortgekomen.

per biertje heb ik eigenlijk omgekend toch zestig gulden verdiend. Eigenlijk zo slecht nog niet.

New York kent jazz-café's in vele varianten. Zo is er een internet-café met elke dag live jazz. Erg handig, ze draaien er de juiste muziek en je kan er e-mail beantwoorden. Zelfs de koffie is er onovertroffen goed.

Die avond sta ik om half tien buiten in de rij te wachten voor de tweede set in de Blue Note. Het is weliswaar duur, maar vandaag spelen de Dizzy Gillespie Alumni All Stars met een bezetting om van te vertellen: Cecil Brooks III (drums), René Rosnes (piano), John Lee (bass), James Moody (tenor, altsax en fluit), Jon Faddis (trompet), Claudio Roditi (trompet) en Nicholas Payton (trompet/ flugelhorn). Shit, wat een line-up! Al deze muzikanten hebben lange tijd met Dizzy zelf gespeeld.

In The Village Voice start aangekondigd Jazz Session At Noon in het San Martin restaurant met als speciale gast Claudio Roditi. Daar moet ik heen - Ik sta vroeg

Men. Wat weer niet wil zeggen dat Europese muzikanten slechter zijn. Het tempo ligt hier alleen wat hoger. Dat is eigenlijk alles. Ik ben erg benieuwd naar Los Angeles...

De laatste dag van mijn verblijf in New York is nogal druk. Ik heb twee weken eerder de fantastische trompetsolist Joe Magnanally ontmoet en voor vandaag een afspraak gemaakt bij hem thuis. En dan is er een vage afspraak met het kantoor van Marsalis in het Lincoln Center. Joe Magnanally woont in de prachtige wijk SoHo, in een woninkje aan Thompson Street, direct naast een winkeltje waar ze

Ik zit de voor-middag te werken in de Brooklyn-bibliotheek en studeer wat trompet. Om vier uur in moet ik in China Town zijn voor de tweede les met Brian Lynch. Ook deze keer is het bijzonder leerzaam en we maken nog twee afspraakjes. Lynch geeft me het telefoonnummer van Randy Brecker, die ik heb en wiens voice-mail ik inspreek.

Toshiiko Akiyoshi Jazz Orchestra Featuring Lew Tabackin zijn wekelijkse gig speelt. Wat een blazerssectie heeft deze band! Met name de trombones zijn van grote klasse. De solo's van Lew Tabackin en Jim Rotondi zijn smaakvol en rondout virtuoos.

Dat geldt trouwens voor alle solisten in dit orkest. Het succes van het concert wordt mede gedragen door Birdland zelf. Het is een club met stijl, traditie en een goede akoestiek. Later op de avond heb ik afgesproken met de Amsterdamse bassist Dominick Mack (die hier tijdelijk verblijft) om naar het jazzcafé Smokey te gaan. Daar is elke maandagavond een sessie. Die club is erg gezellig en zit tot aan de nok toe vol met muzikanten. De jamsessies in New York hebben een minder vrijblijvend karakter dan die in Amsterdam. Je moet je eerst inschrijven en dan wordt je opgeroepen. Uiteraard speel ik die avond en ontmoet een aantal collega's. Mede omdat het niveau van de sessie erg hoog is geeft het een enorme kick om er te spelen en te luisteren. Na twee weken NY in vogelvlucht kan ik zeggen dat de stand van zaken hier sowieso hoger ligt dan elders. Er is klaarblijkelijk maar één manier om hier als muzikant het hoofd boven water te houden: goed en veel studeren. Geen wonder dat er zoveel goede muzikanten uit deze stad zijn voortgekomen.

alleen maar originele jazzplaten (geen cd's) verkopen. Hij is de vorige dag teruggekomen van een tour door Italië en kan fantastisch vertellen over zijn intense manier van studeren. Wie zijn cd's kent weet dat hij een enorme kennis heeft van harmonie en timing, en daar weet hij veel van over te brengen. Hij is een gedreven muzikant en zijn onspannen manier van omgaan met muziek is enorm inspirerend.

Helas moet ik mij enigzins haasten om op tijd bij het Lincoln Center te kunnen zijn. De secretaresse van Wynton Marsalis, Jennifer, is uiteindelijk door de kintien-gegaan en heeft telefonisch roegezegd mij persoonlijk naar Wynton te brengen. Veel

Manhattan is een eiland van muziek en andere kunstuitingen, de rest van Amerika is absoluut anders. Na vijf weken jazz in New York kan ik zeggen dat de standaard van spelen hier hoger ligt dan elders. De stad ruikt nog steeds naar jazz en daar komen veel goede muzikanten op af wat het effect nog eens versterkt. Er is hier maar één manier om hier als muzikant het hoofd boven water te houden en dat is door heel goed en veel te studeren en jezelf zakelijk te oriënteren. Wat weer niet wil zeggen dat Europese muzikanten slechter zijn, het tempo ligt hier alleen wat hoger. Ik ben benieuwd naar Los Angeles, de stad van westcoast-jazz's en studio-muzikanten...

meer kan ze vanwege zijn overvloedige schema niet beloven. Ik ben op tijd en zit een goed half uur te wachten, maar vervel me geen moment. Met op de achtergrond een nog niet gepubliceerde suite van Marsalis zit ik me te verbazen over de hoedveelheid onderscheidingen, platinas, awards, boeken, toegezonden kindertekeningen, kunstwerken, foto's met presidenten, erburger-schappen, enzovoort. Het is werkelijk opmerkelijk hoe veel Marsalis op zijn leeftijd heeft weten te bereiken. Na een goed half uur wachten stelt Jennifer voor om maar vast naar het appartement te gaan. Direct boven het Lincoln Center op de dertigste verdieping heeft Marsalis een luxe appartement met een fantastisch uitzicht over de Hudson en de westside van New York. Wat overvalt is de prachtige vleugel en het bijrijks nog duurdere schakbord. Wynton houdt erg van schaken en van vrouwen, vertrouwt Jennifer me met een knipog toe. Met op de achtergrond de ondergaande zon over New York wacht ik nog een tijdje in de keuken van het appartement. Nadat ik de tweede kop thee met zijn secretaresse heb gedronken, komt Marsalis binnen en vraagt of ik mijn trompet bij me heb. Hij wil direct wat spelen. De sessie gaat op mijn eigen verzoek vooral over concentratie, toon, timbre en timing, en geeft me nieuwe inzichten. Hij wijst mij direct om mijn fouten en geeft snel en kort aan hoe ik mezelf kan verbeteren. Wynton is een fantastisch en charismatisch muzikant met een enorm gevoel voor vakmanschap. Ik beschouw hem als een van de tien grote trompetmeesters van deze eeuw en het is dan ook erg prettig om hem op deze manier, bij hem thuis, te ontmoeten.

Manhattan is een eiland van muziek en andere kunstuitingen, de rest van Amerika is absoluut anders. Na vijf weken jazz in New York kan ik zeggen dat de standaard van spelen hier hoger ligt dan elders. De stad ruikt nog steeds naar jazz en daar komen veel goede muzikanten op af wat het effect nog eens versterkt. Er is hier maar één manier om hier als muzikant het hoofd boven water te houden en dat is door heel goed en veel te studeren en jezelf zakelijk te oriënteren. Wat weer niet wil zeggen dat Europese muzikanten slechter zijn, het tempo ligt hier alleen wat hoger. Ik ben benieuwd naar Los Angeles, de stad van westcoast-jazz's en studio-muzikanten...

De laatste dag van mijn verblijf in New York is nogal druk. Ik heb twee weken eerder de fantastische trompetsolist Joe Magnanally ontmoet en voor vandaag een afspraak gemaakt bij hem thuis. En dan is er een vage afspraak met het kantoor van Marsalis in het Lincoln Center. Joe Magnanally woont in de prachtige wijk SoHo, in een woninkje aan Thompson Street, direct naast een winkeltje waar ze

alleen maar originele jazzplaten (geen cd's) verkopen. Hij is de vorige dag teruggekomen van een tour door Italië en kan fantastisch vertellen over zijn intense manier van studeren. Wie zijn cd's kent weet dat hij een enorme kennis heeft van harmonie en timing, en daar weet hij veel van over te brengen. Hij is een gedreven muzikant en zijn onspannen manier van omgaan met muziek is enorm inspirerend.

Helas moet ik mij enigzins haasten om op tijd bij het Lincoln Center te kunnen zijn. De secretaresse van Wynton Marsalis, Jennifer, is uiteindelijk door de kintien-gegaan en heeft telefonisch roegezegd mij persoonlijk naar Wynton te brengen. Veel